

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Collector Electric CZ s. r. o.** se sídlem Palackého 1498/3, Přerov, zastoupeného JUDr. Irenou Pražanovou, advokátkou se sídlem V Dolině 1516/1a, Praha-Michle, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 18655/13/5000-14303-701848 ze dne 17. července 2013, ve věci zaplacení daňového nedoplatku na DPH ručitelem,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č. j. 18655/13/5000-14303-701848 ze dne 17. července 2013 se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ireny Pražanové, advokátky se sídlem V Dolině 1516/1a, Praha-Michle.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 18655/13/5000-14303-701848 ze dne 17. července 2013, jímž byla k odvolání žalobce pouze co do bankovního spojení změněna a v ostatním potvrzena výzva k zaplacení finančního nedoplatku ručitelem, vydaná dne 9. 11. 2012 Finančním úřadem ve Vsetíně pod č. j. 175044/12/403913710518. Touto výzvou byl žalobce vyzván k zaplacení nedoplatku daňového dlužníka, společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). Finanční orgány dospěly k závěru, že žalobce v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění (koupě movitých věcí tvořících součást technologického vybavení fotovoltaické elektrárny [dále jen „FVE“]) věděl nebo vědět měl a mohl, že plátce, který uskutečňuje toto zdanitelné plnění nebo obdrží úplatu za takové plnění, se úmyslně dostal nebo dostane do postavení, kdy nemůže daň zaplatit (§ 109 odst. 1 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „ZDPH“]).

Žalobce v žalobě namítal, že výzva k zaplacení daňového nedoplatku neobsahuje zákonné náležitosti, neboť postrádá uvedení konkrétního důvodu uplatnění ručení, ale pouze obecně odkazuje na § 109 ZDPH. Absence odkazu na konkrétní ustanovení zákona způsobuje nejistotu žalobce. Dále žalobce namítal, že finanční orgány neprokázaly úmysl společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., nezaplatit daň nebo se dostat do postavení, v němž by společnost nemohla tuto daň zaplatit. Skutkový závěr, že uvedená společnost měla v okamžiku uzavření kupní smlouvy neuhrazené splatné závazky ve významné výši, tato společnost popírala a uváděla, že cena díla zhotoviteli EkoSolar, s. r. o., dosud není splatná. Není možno dávat žalobci k tíži existenci šikanózního insolvenčního řízení vedeného více než dva roky proti společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., kdy následně bylo toto řízení zastaveno. Pokud se týče dohody mezi žalobcem a Solar Energy Systems, s. r. o., o posunutí splatnosti kupní ceny, tuto finanční orgány vyhodnotily nesprávně jako oddálení zaplacení kupní ceny žalobci *de facto* na dobu neurčitou. Žalobce poukazuje na obvyklost takovéto praxe v daném odvětví, kdy by bylo v rozporu s péčí řádného hospodáře, kdyby nabyl FVE a neměl by zajištěn převod licence k výrobě elektrické energie. Proto byl uzavřen dodatek ke smlouvě, na základě kterého měl být doplatek kupní ceny uhrazen až v okamžiku, kdy bude zajištěna licence k výrobě elektrické energie žalobcem (kupujícím). Dále žalobce namítal, že správce daně zaslal výzvu přímo ručiteli; jestliže bylo následně insolvenční řízení zastaveno, měla být výzva zaslána i daňovému dlužníkovi ve smyslu ustanovení § 171 odst. 3 věty před středníkem zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Závěrem žalobce odkázal na odvolací důvody, s nimiž se žalovaný nedostatečně vypořádal, zejména s ohledem na spolupráci společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., ohledně úhrady části daňové povinnosti a splátkového kalendáře.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud se týče náležitostí rozhodnutí, pak z odůvodnění rozhodnutí bylo jednoznačně seznatelné, ze kterých konkrétních skutečností výzva vychází a jak je právně kvalifikuje. Ostatně i z obsahu samotného

odvolání je zřejmé, že si byl žalobce přesně vědom, že je vyzýván k úhradě nedoplatku na základě ustanovení § 109 odst. 1 písm. b) ZDPH. Žalovaný pokládá výtky stran opomenutí uvedení přesného odkazu na odstavec a písmeno právního předpisu za přepjatý formalismus. Pokud se týče neprokázání úmyslu společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., pak žalovaný poukazuje na směřování řízení vedeného před správcem daně a řízení vedeného před insolvenčním soudem. Žalobce vychází ze skutkového stavu po zastavení insolvenčního řízení, který ovšem žalovanému nebyl znám, neboť insolvenční řízení bylo zastaveno až po vydání napadeného rozhodnutí. V podaném odvolání žalobce nezmiňoval, že by neuhrazené splatné závazky ve významné výši neexistovaly; jejich existenci nerozporoval. Skutečnost, zda plátce, který přijal plnění, věděl nebo měl a mohl vědět, že plátce, který uskutečňuje toto zdanitelné plnění nebo obdrží úplatu na takové plnění, se úmyslně dostal nebo dostane do postavení, kdy nemůže daň zaplatit, se musí posuzovat k okamžiku uskutečnění takového plnění. Pokud se týče posunutí splatnosti kupní ceny, vycházely finanční orgány z toho, že odporuje chování řádného hospodáře, jestliže po zahájení insolvenčního řízení prodá poměrně významný majetek jiné společnosti a navíc za něj nepřijme úplatu, aby případné snížení možné majetkové podstaty vyrovnal. Žalovaný poukázal na to, že veškerá rozhodovací činnost finančních orgánů se udála před ukončením insolvenčního řízení.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 4. 12. 2013 zdůraznil, že bylo na finančních orgánech prokázat vědomí ručitele o úmyslu poskytovatele zdanitelného plnění ve smyslu § 109 odst. 1 písm. b) ZDPH. Finanční orgány ovšem chybně vycházely z pouhých tvrzení, uvedených v insolvenčním návrhu, jako z faktu. Na druhou stranu odmítaly vzít v úvahu protichůdná tvrzení společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., uplatněná v insolvenčním řízení. Zřejmost existence závazků v okamžiku vydání výzvy nemůže být založena jen na tvrzení obsaženém v insolvenčním návrhu. Žalobce nesprávně akceptoval tvrzení insolvenčního navrhovatele jako fakta, zatímco tvrzení insolvenčního dlužníka bez dalšího odmítl.

Krajský soud rozsudkem č. j. 22 Af 82/2013-43 ze dne 3. 12. 2015 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se však dne 30. 12. 2015 bránil kasační stížností, kterou posléze zdůvodnil tím, že společnost Solar Energy Systems, s. r. o., vědomě pozbyla všechny své příjmy. Společnosti, která pro ni jako zhotovitel postavila elektrárnu, nezaplatila cenu díla, FVE prodala žalobci, s nímž si zároveň smluvila odklad splatnosti kupní ceny a zároveň si ponechala licenci na výrobu elektřiny. Poté si od žalobce FVE pronajala s tím, že nájemné bude činit dvě třetiny ceny elektřiny vyúčtované touto společností společností E.ON Distribuce, a. s., jakožto provozovateli regionální distribuční soustavy, který od Solar Energy Systems, s. r. o., vykupoval elektřinu. Zbývající třetina byla určena na ekonomické a právní služby, mzdy a pojištění. Není tedy pravda, že se žalovaný problémem nezabýval komplexně.

Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 4 Afs 294/2015-23 ze dne 28. 4. 2016 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že v situaci, kdy Solar Energy Systems, s. r. o., nezaplatila cenu díla a poté prodala

žalobci FVE s tím, že kupní cenu obdrží až ve chvíli, kdy žalobce získá licenci k výrobě elektřiny, jí muselo být zřejmé, že nebude mít dost prostředků na zaplacení DPH. Tomu nasvědčuje i pozdější vývoj, kdy Solar Energy Systems, s. r. o., DPH nezaplatila, licenci si ponechala a současně si od žalobce pronajala FVE s tím, že nájemné bude činit dvě třetiny ceny elektřiny vyúčtované společnosti E.ON Distribuce, a. s. Tím ovšem přišla o jediný zdroj, z něž mohla DPH zaplatit. Žalovanému se tudíž podařilo prokázat společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., zmíněný úmysl. Zbývá posoudit, zda žalobce o tomto úmyslu věděl nebo vědět měl a mohl.

Krajský soud tudíž napadené rozhodnutí znova ve světle kasačního rozhodnutí přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů a z insolvenčního rejstříku soud zjistil, že dne 19. 7. 2011 bylo proti společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., zahájeno insolvenční řízení, vedené pod sp. zn. KSOS 38 INS 12595/2011. Dne 27. 9. 2013 bylo zastaveno, protože věřitelé vzali insolvenční návrhy zpět. Během řízení nebylo rozhodnuto o úpadku. Důvodem zahájení řízení byla neuhrazená pohledávka společnosti EkoSolar, s. r. o., vůči Solar Energy Systems, s. r. o., postoupená z věřitele na další dva subjekty, které podaly společný insolvenční návrh. Součástí vyhlášky o zahájení insolvenčního řízení je též poučení o neúčinnosti právních úkonů ve smyslu § 111 odst. 3 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (insolvenčního zákona, dále jen „IZ“). Věřitelé k návrhu přiložili i smlouvy o postoupení pohledávky. Podle nich má jít o pohledávku na zaplacení ceny díla na základě smlouvy mezi EkoSolar, s. r. o., a Solar Energy Systems, s. r. o. Do dne 24. 11. 2011 nebylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno žádné vyjádření Solar Energy Systems, s. r. o. Totéž platí o seznamu majetku, soupisu majetkové podstaty či jakémkoli jiném dokumentu o dlužníkově jmění či ekonomické situaci. Dne 24. 11. 2011 vystavila společnost Solar Energy Systems, s. r. o., žalobci fakturu č. 20111001 znějící na částku 100 800 000 Kč, včetně DPH ve výši 16 800 000 Kč za prodej FVE, a to na základě kupní smlouvy ze stejného dne. Téhož dne vznikla písemná dohoda o společném postupu při zrušení stávající licence k výrobě elektrické energie u prodávajícího a rozšíření stávající licence k výrobě elektrické energie u kupujícího (žalobce). V dohodě si strany mj. sjednaly, že cena za prodej FVE, která bude ujednána v kupní smlouvě, se nestane splatnou dříve, než dojde ke zrušení licence k výrobě elektrické energie u prodávajícího a rozšíření licence k výrobě elektrické energie u kupujícího. Následně k převodu licence nedošlo a žalobce pronajal FVE společnosti Solar Energy Systems, s. r. o. Dne 9. 11. 2012 byla vydána Finančním úřadem ve Vsetíně výzva pod č. j. 175044/12/403913710518, kterou byl žalobce vyzván k zaplacení nedoplatku na dani ve výši 13 322 674,70 Kč. Dne 10. 12. 2012 přijal správce odvolání žalobce. V něm žalobce poukázal na to, že samotné zahájení insolvenčního řízení má pouze informativní charakter a v dané věci nebylo po víc než roce rozhodnuto o úpadku. Z toho dovodil, že neschopnost plnit své závazky u jeho spolukontrahenta nemohla

být viditelná v době uzavření kupní smlouvy, protože jinak by insolvenční soud dávno rozhodl o předlužení. O odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Podle § 109 odst. 1 písm. b) ZDPH plátce, který přijme zdanitelné plnění s místem plnění v tuzemsku uskutečněné jiným plátcem nebo poskytne úplatu na takové plnění (dále jen „příjemce zdanitelného plnění“), ručí za nezaplacenou daň z tohoto plnění, pokud v okamžiku uskutečnění zdanitelného plnění nebo poskytnutí úplaty na takové plnění věděl nebo vědět měl a mohl, že plátce, který uskutečňuje toto zdanitelné plnění nebo obdrží úplatu na takové plnění (dále jen „poskytovatel zdanitelného plnění“), se úmyslně dostal nebo dostane do postavení, kdy nemůže daň zaplatit.

Podle § 171 odst. 1 daňového řádu je nedoplatek povinen uhradit také ručitel, pokud mu zákon povinnost ručení ukládá a pokud mu správce daně ve výzvě sdělí stanovenou daň, za kterou ručí, a současně jej vyzve k úhradě nedoplatku ve stanovené lhůtě; kopie rozhodnutí o stanovení daně je přílohou této výzvy.

Podle § 171 odst. 3 daňového řádu lze výzvu ručiteli vydat, pokud nebyl nedoplatek uhrazen daňovým subjektem, ačkoliv byl daňový subjekt o jeho úhradu bezvýsledně upomenut, a nedoplatek nebyl uhrazen ani při vymáhání na daňovém subjektu, pokud není zřejmé, že vymáhání by bylo prokazatelně bezvýsledné; výzvu ručiteli lze vydat rovněž po zahájení insolvenčního řízení vůči daňovému subjektu.

Pokud se týče prvního žalobního bodu, týkajícího se zkrácení práv žalobce v důsledku absence zákonných náležitostí výzvy k zaplacení daňového nedoplatku, tento soud neshledává důvodným. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Ads 17/2013-25 ze dne 25. 4. 2013, *„omezí-li se výčet právních ustanovení jen na paragraf právního předpisu, namísto přesnějšího odkazu na jeho ustanovení podle podrobnějšího členění (odstavce, písmena, body), nejde o tak závažný nedostatek náležitostí správního rozhodnutí, jenž by sám o sobě vedl k jeho nezákonnosti“*. Jak správně v dané věci podotkl žalovaný, absence upřesnění odkazu na právní předpis nebránila žalobci zcela určitě poznat, podle jaké skutkové podstaty bylo rozhodováno, a na nesplnění podmínek v ní obsažené z větší části vybudoval svou žalobu (a předtím i odvolání). Za této situace nedospěl soud k závěru, že by bylo uvedeným opomenutím správního orgánu zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce (§ 2 a § 65 odst. 1 s. ř. s.)

Nedůvodný je rovněž požadavek, aby finanční orgány zaslaly výzvu daňovému dlužníkovi poté, co bylo insolvenční řízení zastaveno. Zde je nutno zdůraznit, že po celou dobu správního řízení před finančními orgány běželo i insolvenční řízení, a proto byla splněna podmínka § 171 odst. 3 věty za středníkem daňového řádu, kdy výzva daňovému ručiteli se vydává bez předchozího upomenutí daňového dlužníka, je-li vůči němu zahájeno insolvenční řízení. Skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí nemají na posouzení správnosti tohoto rozhodnutí vliv (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)

Podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu byl v řízení před správními orgány prokázán úmysl společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., dostat se do postavení, v němž nemůže daň zaplatit.

Krajský soud proto následně dle pokynu Nejvyššího správního soudu zkoumal otázku, zda žalobce jako příjemce zdanitelného plnění a plátce DPH v okamžiku uskutečnění tohoto plnění věděl nebo měl a mohl vědět, že se společnost Solar Energy Systems, s. r. o., úmyslně dostala do postavení, v němž nemohla DPH zaplatit, a to v mezích žalobních námitek ohledně insolvenčního řízení a smluvního ujednání o splatnosti kupní ceny FVE. Podle § 21 odst. 1 ZDPH vzniká povinnost zaplatit DPH dnem uskutečnění zdanitelného plnění, kterým zde podle § 21 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 13 odst. 1 ZDPH ve znění účinném dne 24. 11. 2011 je den převodu práva nakládat s FVE jako vlastník. Podle kupní smlouvy se žalobce měl stát vlastníkem FVE okamžikem účinnosti smlouvy. Rozhodným dnem tedy je 24. 11. 2011. Podle § 21 odst. 1 ve spojení s § 21 odst. 2 písm. a) a § 13 odst. 1 ZDPH ve znění účinném dne 24. 11. 2011 měla společnost Solar Energy Systems, s. r. o., povinnost DPH zaplatit bez ohledu na to, zda za zdanitelné plnění přijala úplatu. Žalobci přirozeně nic nebránilo nahlédnout před uzavřením kupní smlouvy do insolvenčního rejstříku. Je také pravdou, že kupní smlouva by mohla být vůči věřitelům Solar Energy Systems, s. r. o., neúčinná ve smyslu § 111 odst. 3 IZ, protože FVE nepochybně mohlo patřit do její majetkové podstaty. Ke dni uzavření kupní smlouvy se ovšem v insolvenčním rejstříku nenacházelo žádné vyjádření dlužníka - Solar Energy Systems, s. r. o., k insolvenčnímu návrhu, ani žádné dokumenty o jeho jmění a majetkových poměrech, které by mohly alespoň trochu objektivizovat odpověď na otázku, zda uplatněné pohledávky existují a zda je dlužník v úpadku. Jestliže navíc insolvenční řízení začíná na podkladě věřitelského návrhu, insolvenční soud se nemůže při rozhodování o úpadku spokojit jen s jeho osvědčením na základě insolvenčního návrhu a jeho příloh. Úpadek musí být prokázán, a to zpravidla při jednání (§ 132 odst. 1, § 133 IZ). V této souvislosti proto samotný fakt zahájení insolvenčního řízení nesvědčí o žalobcově zavinění.

Žalovaný pokládal za právně významné též ujednání o splatnosti kupní ceny v souvislosti s veřejnoprávní licenci. Podle § 3 odst. 1, odst. 3 první věty a § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění účinném dne 24. 11. 2011 (energetického zákona, dále jen „EZ“), lze v ČR v oblasti výroby elektřiny podnikat jen na základě licence udělené Energetickým regulačním úřadem.

Podle § 5 odst. 3 druhé věty EZ je fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti.

Podle § 5 odst. 7 EZ, pokud je energetické zařízení stavbou, musí žadatel o udělení licence rovněž prokázat, že je oprávněn stavbu užívat nebo jinak provozovat.

Podle § 8 odst. 2 písm. g) EZ rozhodnutí o udělení licence obsahuje seznam provozoven, pro něž se licence uděluje, nebo seznam vymezených území či specifikaci distribučních či rozvodných zařízení, pro něž se licence uděluje.

Podle § 8 odst. 3 EZ lze na každé výrobní, přenosové, přepravní, distribuční nebo rozvodné zařízení a na každé zařízení na uskladňování plynu vydat pouze jednu licenci.

§ 9 odst. 5 EZ je držitel licence v případě rozšíření počtu provozoven, změny technických parametrů stávajících provozoven nebo změny rozsahu vymezeného území oprávněn zahájit výkon licencované činnosti v těchto provozovnách nebo na vymezeném území dnem právní moci rozhodnutí o změně rozhodnutí o udělení licence.

Podle § 10 odst. 3 písm. b) Energetický regulační úřad může licenci zrušit, zjistí-li, že ohledně majetku držitele licence bylo vydáno rozhodnutí o úpadku nebo byl insolvenční návrh zamítnut proto, že majetek držitele licence nepostačuje k úhradě nákladů insolvenčního řízení, nebo držitel licence vstoupil do likvidace.

Ve světle citovaných ustanovení je zřejmé, že pokud žalobce chtěl v elektrárně vyrábět elektřinu, musel mít právě k této konkrétní provozovně nebo k výrobnímu zařízení licenci od ERÚ. Pro jedno a totéž zařízení přitom může existovat jen jedna licence. Chtěl-li ji tedy žalobce, nemohla ji mít společnost Solar Energy Systems, s. r. o. Aby žalobce licenci získal, musel prokázat uživatí (např. vlastnické) právo k zařízení. Dokud ovšem licenci neměl, nemohl zde vyrábět elektřinu. Dokud tak nemohl činit, neměla pro něj zřejmě kupní smlouva ještě žádný ekonomický smysl. Jako vlastník se žalobce následně rozhodl, že FVE pronajme společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., aby jí poskytl právní titul k další výrobě elektřiny a sobě zajistil nájemné, když ještě sám elektřinu vyrábět nemohl. Z tohoto pohledu je pochopitelný převod vlastnického práva kupní smlouvou, odklad splatnosti kupní ceny i pronajmutí FVE. Též žalobcovo vysvětlení ohledně problémů se získáním licence kvůli insolvenčnímu řízení je pod dojmem § 10 odst. 3 písm. b) EZ přijatelné. Ani z těchto skutečností tedy žalobcovo zavinění nevyplývá.

Na rozdíl od společnosti Solar Energy Systems, s. r. o., která si byla vědoma své komplexní hospodářské situace, žalobcovo nedbalostní zavinění se vztahuje pouze k vědomosti o skutečnosti, že byl podán insolvenční návrh, jehož důvodnost nebyla ke dni uzavření smlouvy zřejmá, a dále lze do okruhů skutečností, které jako kupující vědět mohl, zařadit otázky týkající se výnosu z výroby elektrické energie předmětem koupě. Tyto skutečnosti však ve svém souhrnu neprokazují nepřímý úmysl společnosti Solar Energy Systems, s. r. o. Ten vyplývá až z toho, že ke zmíněným skutečnostem přistoupí zhodnocení poměru příjmů a výnosů této společnosti, jakož i absence úspor z dřívějšího podnikání této společnosti. Jestliže však žalovaný v odst. 13 svého rozhodnutí dovozuje zavinění žalobce z možného povědomí o skutečnostech obsažených ve zprávě předběžného insolvenčního správce, pak je třeba zdůraznit, že v okamžiku uzavření kupní smlouvy tato zpráva v insolvenčním rejstříku zveřejněna nebyla. Lze dovodit, že kupující měl a mohl mít představu

o výnosnosti předmětu koupě, avšak nelze mu klást za vinu, nevěděl-li o celkových hospodářských poměrech svého právního předchůdce, resp. nelze po něm požadovat vědomost o tom, že tento předchůdce neměl jiné prostředky k úhradě předmětné daně, a to zvláště za situace, kdy jeho právní předchůdce elektrárnu provozoval s výnosem přesahujícím jeden milion Kč (včetně DPH) měsíčně.

Žalovaný tedy neprokázal rozhodné skutečnosti, pročež soud jeho rozhodnutí zrušil. Uvedeným závěrům je odvolací správní orgán ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. povinen přizpůsobit svůj další postup.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky před krajským i Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 první věty s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl sice úspěšný v řízení o kasační stížnosti, obě řízení však přesto tvoří jeden celek. Celkově úspěšný byl žalobce.

Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč, odměna zástupce za tři úkony právní služby – a to převzetí věci, seps žaloby a seps repliky k vyjádření žalovaného dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb. částku 3 100,- Kč, ve třech režijních paušálech po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21 % DPH ve výši 2 142,- Kč. Za účelně vynaložený náklad soud nepovažuje soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť tomuto návrhu nebylo vyhověno pro nedostatek tvrzení a osvědčení stran hrozící újmy.

Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě
dne 16. listopadu 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu